

Arrest

nr. 58 250 van 21 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: **X**
alias X

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias X*, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 10 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 november 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, komt op 2 december 2000 België binnen en dient een asielaanvraag in op 6 december 2000.

Op 25 januari 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 november 2002 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende de beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State. Bij arrest van de Raad van State nr. 204 811 van 7 juni 2010 wordt het beroep verworpen.

Op 17 augustus 2004 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 16 november 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 1 december 2004 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Gent de beslissing tot niet-inoverwegingneming van deze aanvraag omdat verzoeker niet werkelijk woont op het door hem opgegeven adres.

Op 20 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij dezelfde aanvraag zonder voorwerp wordt verklaard omdat verzoeker niet verblijft op het door hem opgegeven adres.

Op 10 oktober 2009 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 19 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoeker gemachtigd wordt tot onbeperkt verblijf.

Op 1 april 2010 vraagt verzoeker een aanpassing van zijn identiteit en legt daarvoor een Indiaas nationaal paspoort voor dat afgeleverd werd in Spanje in 2005. Uit navraag bij de Spaanse autoriteiten blijkt dat verzoeker sinds 4 april 2009 over een permanent verblijfsrecht in Spanje beschikt.

Op 23 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing om aan verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 13 §2bis van de vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing die op 23 december 2010 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht.

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, S. R. attaché, genomen op 23.11.2010 wordt aan de genaamde M., I. A. geboren op 01.06.1973 te K., B. onderdaan van India gekend onder zijn alias: M., I., geboren te G. op 01.06.1973, onderdaan van India.

het bevel gegeven om uiterlijk op 22/01/2011 om middernacht, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

Art 13§ 2bis van de wet van 15.12.1980. De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf. Betrokkene heeft op 06.12.00 een asielaanvraag ingediend in België, hij verklaarde vervolgd te worden omwille van zijn lidmaatschap van de Congress Party. Deze aanvraag werd onontvankelijk bevonden door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 25.01.01. De Commissaris Generaal bevestigde deze beslissing op 29.11.02 wegens ongeloofwaardig. De betrokkene tekende hiertegen beroep aan bij de Raad van State (RvS) op 30.12.02. De zaak werd door een administratieve nalatigheid van de betrokkene pas op 26.04.06 op de rol van de RvS gezet.

Betrokkene diende op 16.11.04 een aanvraag tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maand in op basis van het toenmalige artikel 9,3° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd zonder voorwerp gezet op 20.08.07 omdat de betrokkene niet op het opgegeven adres verbleef.

Op 10.10.09 diende de betrokkene opnieuw een aanvraag tot machtiging tot verblijf van langer dan drie maand in op basis van de criteria van de staatssecretaris van 19.07.2009. Hij stelde te voldoen aan de volgende criteria: onredelijk lange asielprocedure met inbegrip van de procedure bij de RvS, ononderbroken verblijf van 5 jaar met duurzame lokale verankering in België en een belofte van tewerkstelling. Dit verzoek tot regularisatie van zijn verblijf in België werd hem toegestaan op 19.02.2010. Hij werd in het bezit gesteld van een B kaart op 07.04.2010.

Op 01.04.2010 vroeg de betrokkene bij zijn gemeente een correctie van zijn identiteitsgegevens aan op basis van zijn geldig internationaal Indisch paspoort (met nummer E6255360) opgesteld op de identiteit M., I. A. geboren op 01.06.1973 te K., B. en afgeleverd op 28.01.05 door de Indische ambassade te Madrid. Uit de vermelding in het paspoort blijkt dat dit document het paspoort met nummer A5684101 vervangt dat werd afgeleverd op 13.04.2000, ook door de Indische ambassade te Madrid.

Op 07.10.10 ontvangt de DVZ informatie van de Spaanse ambassade te Brussel waaruit blijkt dat M. I. een permanent verblijfsrecht heeft in Spanje sinds 04.09.09.

Betrokkene was dus verblijfsgerechtigd in Spanje op het ogenblik dat hij zijn laatste regularisatieaanvraag indiende in België. In de aanvraag werd deze informatie, die nochtans relevant is voor het beoordelen van een dergelijke aanvraag, nergens vermeld. Daarenboven werd deze regularisatieaanvraag ingediend onder een valse identiteit en zonder het geldig internationaal paspoort voor te leggen, dat de betrokkene op dat ogenblik nochtans bezat. De betrokkene heeft dus bewust de Belgische overheid misleid door belangrijke informatie achter te houden bij het indienen van zijn aanvraag. De machtiging tot een verblijf van onbepaalde duur zou nooit toegestaan geweest zijn indien geweten was dat de betrokkene verblijfsgerechtigd was in een andere Eu lidstaat en dus niet zijn hoofdbelangen in België had.

Het feit dat zijn hoofdbelangen niet in België liggen wordt ondersteund door het administratief dossier. Het eerste Indisch paspoort werd afgeleverd in Madrid acht maand vóór de betrokkene een asielaanvraag indiende in België. Het tweede paspoort werd afgeleverd in Spanje in 2005 op het moment dat zijn eerste regularisatieaanvraag nog lopend was. Het feit dat betrokkene eerste regularisatieaanvraag werd afgesloten omdat hij niet op het opgegeven adres verbleef en dat zijn beroep bij de raad van state pas in 2006 op de rol werd gezet zijn geen indicatoren dat de betrokkene zijn opgestarte procedures nauw ter harte nam en met zorg opvolgde. Daarenboven heeft de wijkagent op 14.11.09 vastgesteld dat de betrokkene nog geen woord Nederlands spreekt en dat terwijl betrokkene hier naar eigen zeggen 9 jaar ononderbroken verblijft.

Het staat dus vast dat mijnheer niet voldeed aan het criterium ononderbroken verblijf met duurzame verankering. Ook de lange asielprocedure en duur van het beroep bij de RvS komt te vervallen. De asielaanvraag was leugenachtig gezien hem in Madrid een paspoort werd afgeleverd op het moment dat hij volgens zijn asielrelaas nog in India verbleef. De duur van de asielprocedure heeft hij dus zelf in stand gehouden door valse verklaringen af te leggen en zijn geldig internationaal paspoort achter te houden. Gezien de uiteenzetting in zijn verzoekschrift aan de RvS dezelfde feiten aanhaalde als in zijn asielrelaas en ook dit verzoekschrift op zijn valse identiteit werd opgesteld kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene ter goeder trouw dit beroep bij de RvS heeft ingeleid. Daarenboven heeft het door nalatigheid van de betrokkene tot 2006 geduurd vooraleer dit beroep door de RvS op de rol kon worden gezet. Het is duidelijk dat de betrokkene zelf schuld heeft aan de lange duur van zijn administratieve procedures doordat hij gebruik gemaakt heeft van valse verklaringen (asielrelaas), valse identiteitsgegevens en het achterhouden van documenten (geldig internationaal paspoort). Doordat hij daarenboven ook nog informatie achtergehouden heeft (recht op permanent verblijf in Spanje) heeft hij de Belgische overheid op een dusdanige manier misleid dat zij achtte dat de betrokkene centrum van belangen in België lag en hem een verblijfsrecht van onbepaalde duur toezegde op basis van wat achteraf valse en onvolledige gegevens blijken te zijn. In overeenstemming met het algemeen rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* en in toepassing van art 13§ 2bis van de wet van 15.12.1980 dient het verblijfsrecht van de betrokkene te worden ingetrokken overeenkomstig art 35 van het KB van 08.10.1981.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel : Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, het rechtszekerheidsbeginsel het redelijkheidsbeginsel, de hoorplicht en de rechten van verdediging Manifeste beoordelingsfout

1.Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de

motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

2. Dat het verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd wordt door de overweging dat "door het de nalatigheid van de betrokkene tot 2006 geduurd heeft vooraleer dit beroep door de RvS op de rol kon worden gezet. Het is duidelijk dat betrokkene zelf schuld heeft aan de lange duur van zijn administratieve procedures doordat hij gebruik heeft gemaakt van valse verklaringen (asielrelaas), valse identiteitsgegevens en hef achterhonden van documenten (geldig internationaal paspoort). Doordat hij daarenboven ook nog informatie achtergehouden heeft (recht op permanent verblijf in Spanje) heeft hij de Belgische overheid op een dusdanige manier misleid dat zij achtte dat betrokkenes centrum van belangen in België lag en hem een verblijfsrecht van onbepaalde duur toezegde op basis van wat achteraf valse en onvolledige gegevens blijken te zijn. In overeenstemming met het algemeen principe frons omnia corrumpit en in toepassing van het art. 13§2bis van de wet van 15.12.1980 dient het verblijfsrecht van de betrokkene te worden ingetrokken overeenkomstig art. 35 van het KB van 8.10.1981".

3. Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat verzoeker voor de feiten, vermeld in het bevel om het grondgebied te verlaten, en/ of andere feiten nooit in België strafrechtelijk werd veroordeeld waardoor geenszins enige schuld in hoofde van verzoeker vaststaat.

Dat derhalve, gelet op voorgaande, dient vastgesteld te worden dat verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker op 23 december 2010 betekend, niet afdoende motiveerde en verweerder een manifeste beoordelingsfout maakte.

4. Dat bovendien in casu niet op een afdoende manier wordt aangetoond dat verweerder zou zijn misleid door verzoeker op het ogenblik dat hij tot verblijf in België werd gemachtigd.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het getuigt bovendien van een onzorgvuldige besluitvorming om op basis van bepaalde gegevens verzoeker tot een verblijf in België tot 31 maart 2015 te machtigen en vervolgens dezelfde gegevens, na enkele maanden te "herappreciëren" om tot een ander besluit te komen.

Dat er sprake is van schending de zorgvuldigheidsverplichting, het rechtszekerheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel.

5. Verder merkt verzoeker op dat een uiterst ingrijpende beslissing wordt genomen aangaan zijn leven en verblijf in België zonder dat hij hieromtrent voorafgaandelijk werd gehoord en zonder dat hem de mogelijkheid werd gegeven een plausibele verklaring naar voor te brengen.

Dat er sprake is van schending van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

6. Voorst blijft vaststaan dat verzoeker in België goed geïntegreerd is en dat wel degelijk verzoekers hoofdbelangen in België liggen.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar zijn tewerkstelling sedert april 2010 bij de BVBA V., gevestigd te (...).

Verzoeker heeft zich aangemeld bij het onthaalbureau van Inburgering Gent en het inburgeringscontract ondertekend.

7. Verzoeker wil benadrukken dat hij geenszins schuld kan hebben aan de lange duur van zijn administratieve procedures.

Het kan In geen geval te wijten zijn aan een fout van verzoeker dat zijn zaak pas op 26 april 2006 op de rol van de Raad van State werd gezet.

Verweerder laat na te verduidelijken welke fout verzoeker wel zou kunnen begaan hebben opdat zijn zaak pas op 26 april 2006 op de rol van de Raad van State werd gezet.

8. Verzoeker wil verder dienaangaande opmerken dat hij geenszins een andere nationaliteit heeft aangemeten teneinde een regularisatie van zijn verblijf te bekomen op basis van een lange asielprocedure.

De vaststelling dat verzoekers asielprocedure eenmaal lang heeft aangesleept heeft enkel met te maken met het (on)gelukkige toeval dat de asielinstanties destijds overstelpt werden met asielaanvragen en te kampen hadden met een massale achterstand inzake de behandeling van de asielaanvragen. Daarnaast werd ook de voorkeur gegeven aan de nieuwe asielaanvragen teneinde nieuwe kandidaat-vluchtelingen af te schrikken met snelle beslissingen.

Geenszins kan verweerder stellen dat in deze sneller een beslissing had kunnen genomen worden indien verzoeker zijn ware identiteit had bekend.

9. Dat in casu niet op een afdoende manier wordt aangetoond dat verweerder zou zijn misleid door verzoeker op het ogenblik dat tot verblijf werd toegelaten.

Het getuigt bovendien van een onzorgvuldige besluitvorming om op basis van bepaalde gegevens verzoeker tot verblijf toe te laten en vervolgens deze zelfde gegevens, na meer dan een halfjaar, te "herappreciëren" om tot een ander besluit te komen.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker niet dienstig de schending van de rechten van de verdediging kan inroepen omdat deze *in casu* niet van toepassing zijn. Op het administratiefrechtelijke vlak bestaan deze enkel in tuchtzaken.

De verwerende partij laat voort gelden dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

De beweringen van verzoeker in het middel kunnen geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Deze motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde heeft terecht vastgesteld dat verzoeker valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van de machtiging tot verblijf, zodat op grond van artikel 13, § 2, 2° van de vreemdelingenwet terecht een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Verzoekers beschouwingen dat hij niet strafrechtelijk werd veroordeeld, doen hieraan geen afbreuk. De gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoeker verblijfsgerechtigd was in Spanje op het ogenblik dat hij zijn laatste regularisatieaanvraag indiende in België. Deze informatie die nochtans relevant is voor het beoordelen van dergelijke aanvraag, werd nergens vermeld. De regularisatieaanvraag werd ingediend onder een valse identiteit en zonder het geldig nationaal paspoort voor te leggen, dat verzoeker nochtans bezat op dat ogenblik. Er werd bijgevolg terecht besloten dat de machtiging tot verblijf van onbepaalde duur nooit zou zijn toegestaan indien geweten was dat verzoeker verblijfsgerechtigd was in een andere EU-lidstaat en dus niet zijn hoofdbelangen in België had. De vaststellingen in de bestreden beslissing zijn terecht genomen en steunen op de stukken van het dossier.

Verzoekers bewering dat de lange duur van de procedure voor de Raad van State niet te wijten zou zijn aan een fout van verzoeker, kan niet worden aangenomen. In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf vermeldde verzoeker *“wegens een administratieve onachtzaamheid van zijn raadsman en zijn eigen onwetendheid, duurde het tot april 2006 vooraleer zijn beroep tot nietigverklaring en schorsing werd ingeschreven op de rol”*. Dit gegeven blijkt duidelijk uit het administratief dossier. Verzoeker kan dit niet dienstig ontkennen. Op heden blijkt dat verzoeker in 2005, dus tijdens de procedure voor de Raad van State, in Spanje een paspoort heeft ontvangen en een verblijfsrecht heeft verkregen. De gemachtigde heeft op basis van deze nieuwe gegevens terecht geoordeeld dat ook het criterium van de lange asielpcedure en de duur van het beroep bij de Raad van State komt te vervallen. Er kan aldus, gezien de concrete omstandigheden zoals ook vermeld in de bestreden beslissing, door verzoeker niet ernstig worden voorgehouden dat de beslissing van de gemachtigde onredelijk zou zijn.

De verwerende partij meent dat verzoeker niet kan worden gevolgd dat hij had moeten worden gehoord alvorens de bestreden beslissing hem ter kennis werd gebracht. De Raad verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om erop te wijzen dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft de gemachtigde rekening gehouden met de ter zake relevante rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel inclusief en hij handelde daarbij binnen de hem toebedeelde bevoegdheid.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van een machtiging tot verblijf: verzoeker heeft gebruik gemaakt van valse verklaringen en valse identiteitsgegevens en heeft documenten achtergehouden die van doorslaggevend belang zijn geweest bij het toekennen van de verblijfsmachtiging. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.3.1. Verzoeker voert aan dat hij voor de feiten vermeld in de bestreden beslissing nooit strafrechtelijk werd veroordeeld waardoor geen schuld vaststaat in zijn hoofde.

Artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Uit de bewoordingen van dit artikel blijkt dat het volstaat dat “valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten” werden gebruikt of dat er “fraude” werd gepleegd of “andere onwettige middelen” werden gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest. Uit de bewoordingen van dit artikel blijkt niet dat de vreemdeling eerst strafrechtelijk dient te zijn veroordeeld voor het gebruik van valse stukken. Verzoeker ontkent niet dat hij zijn verblijfsrecht in Spanje en het beschikken over een Indiaas nationaal paspoort heeft verzwegen tegenover de Belgische overheid en zodoende de Belgische overheid heeft misleid. Verzoekers bewering dat hij eerst strafrechtelijk veroordeeld zou moeten zijn, kan niet worden gevolgd. Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

2.1.3.2. Vervolgens voert verzoeker aan dat niet werd aangetoond dat hij de Belgische overheid heeft misleid op het ogenblik dat hij tot verblijf in België werd gemachtigd.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

“Betrokkene was dus verblijfsgerechtigd in Spanje op het ogenblik dat hij zijn laatste regularisatieaanvraag indiende in België. In de aanvraag werd deze informatie, die nochtans relevant is voor het beoordelen van een dergelijke aanvraag, nergens vermeld. Daarenboven werd deze regularisatieaanvraag ingediend onder een valse identiteit en zonder het geldig internationaal paspoort

voor te leggen, dat de betrokkene op dat ogenblik nochtans bezat. De betrokkene heeft dus bewust de Belgische overheid misleid door belangrijke informatie achter te houden bij het indienen van zijn aanvraag. De machtiging tot een verblijf van onbepaalde duur zou nooit toegestaan geweest zijn indien geweten was dat de betrokkene verblijfsgerechtigd was in een andere EU lidstaat en dus niet zijn hoofdbelangen in België had.”

Hieruit blijkt dat verzoeker de Belgische overheid heeft misleid waardoor de “*machtiging tot een verblijf van onbepaalde duur zou nooit toegestaan geweest zijn*”. De verwerende partij verduidelijkt dat de machtiging tot verblijf nooit zou zijn afgeleverd indien op dat moment was geweten dat verzoeker verblijfsgerechtigd was in een andere EU-lidstaat. Verzoeker kan dus niet met goed gevolg voorhouden dat niet wordt aangetoond dat hij de Belgische overheid heeft misleid op het ogenblik dat hij tot verblijf werd gemachtigd. Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

2.1.3.3. Verzoeker voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel omdat op basis van bepaalde gegevens verzoeker werd gemachtigd tot een verblijf en vervolgens op basis van dezelfde gegevens werd geoordeeld om het verblijfsrecht stop te zetten en hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat hij op basis van “dezelfde gegevens” oorspronkelijk werd gemachtigd tot verblijf en vervolgens niet meer werd gemachtigd tot verblijf. Uit de stukken van het dossier blijkt duidelijk dat verzoeker, nadat hij werd gemachtigd tot verblijf, nieuwe stukken voorlegde aan het bestuur, namelijk zijn Indiaas nationaal paspoort verkregen in Spanje. Tevens blijkt uit informatie die de Dienst Vreemdelingenzaken verkregen heeft nadat verzoeker reeds tot verblijf werd gemachtigd, dat verzoeker in Spanje over een verblijfsrecht beschikte. Deze informatie was nog niet gekend op het ogenblik van de beslissing tot het toekennen van de verblijfsmachtiging. Op basis van deze nieuwe informatie werd dan beslist om aan verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft rekening gehouden met alle stukken van het dossier en verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding. De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

De bewoordingen van artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet zoals hierboven weergegeven, zijn duidelijk. Verzoeker wist of kon vooraf weten dat indien zou blijken dat hij gebruikt gemaakt had van valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten, of fraude had gepleegd of andere onwettige middelen had gebruikt die van doorslaggevend belang waren voor het bekomen van de machtiging tot verblijf, hij het risico liep dat de gemachtigde een einde kon stellen aan zijn verblijf van onbepaalde duur. De schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de voorgaande en hierna volgende analyse van het middel blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.1.3.4. Verzoeker voert de schending aan van de hoorplicht en van de rechten van de verdediging.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is *in principe* niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

Inzoverre verzoeker de schending van de hoorplicht aanvoert, wordt opgemerkt dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (*Cf.* RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; *cf.* ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247). *In casu* werd beslist het aan verzoeker toegekende voordeel stop te zetten nadat op basis van nieuwe feitelijke gegevens bleek dat hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten had gebruikt of fraude had gepleegd of andere onwettige middelen had gebruikt die van doorslaggevend belang waren geweest voor het verkrijgen van zijn machtiging tot verblijf. De hoorplicht is *in casu* niet van toepassing.

De schending van de rechten van de verdediging en van de hoorplicht wordt niet dienstig aangevoerd.

2.1.3.5. Verzoeker voert aan dat zijn hoofdbelangen in België liggen en dat hij hier goed is geïntegreerd, hij verwijst naar zijn tewerkstelling en zijn recent afgesloten inburgeringscontract.

In de bestreden beslissing wordt inzake verzoekers hoofdbelangen het volgende overwogen:

"Het feit dat zijn hoofdbelangen niet in België liggen wordt ondersteund door het administratief dossier. Het eerste Indisch paspoort werd afgeleverd in Madrid acht maand vóór de betrokkene een asielaanvraag indiende in België. Het tweede paspoort werd afgeleverd in Spanje in 2005 op het moment dat zijn eerste regularisatieaanvraag nog lopend was. Het feit dat betrokkene eerste regularisatieaanvraag werd afgesloten omdat hij niet op het opgegeven adres verbleef en dat zijn beroep bij de raad van state pas in 2006 op de rol werd gezet zijn geen indicatoren dat de betrokkene zijn opgestarte procedures nauw ter harte nam en met zorg opvolgde. Daarenboven heeft de wijkagent op 14.11.09 vastgesteld dat de betrokkene nog geen woord Nederlands spreekt en dat terwijl betrokkene hier naar eigen zeggen 9 jaar ononderbroken verblijft. Het staat dus vast dat mijnheer niet voldeed aan het criterium ononderbroken verblijf met duurzame verankering."

en

"Doordat hij daarenboven ook nog informatie achtergehouden heeft (recht op permanent verblijf in Spanje) heeft hij de Belgische overheid op een dusdanige manier misleid dat zij achtte dat de betrokkene centrum van belangen in België lag en hem een verblijfsrecht van onbeperkte duur toezegde op basis van wat achteraf valse en onvolledige gegevens blijken te zijn."

De loutere bewering van verzoeker, zijn verwijzing naar tewerkstelling in België van april 2010 tot september 2010 en een inburgeringscontract afgesloten op 27 september 2010, doen geen afbreuk aan deze motieven waarin met verwijzing naar feitelijke gegevens wordt gesteld dat verzoekers hoofdbelangen niet in België liggen.

2.1.3.6. Verzoeker betwist dat het door zijn nalatigheid tot 2006 heeft geduurd vooraleer het beroep bij de Raad van State op de rol kon worden gezet en dat hij zelf schuld zou hebben aan de lange duur van deze procedure.

In de bestreden beslissing wordt hierover overwogen:

"De betrokkene tekende hiertegen beroep aan bij de Raad van State (RvS) op 30.12.02. De zaak werd door een administratieve nalatigheid van de betrokkene pas op 26.04.06 op de rol van de RvS gezet."

en

“Ook de lange asielprocedure en duur van het beroep bij de RvS komt te vervallen. De asielaanvraag was leugenachtig gezien hem in Madrid een paspoort werd afgeleverd op het moment dat hij volgens zijn asielrelaas nog in India verbleef. De duur van de asielprocedure heeft hij dus zelf in stand gehouden door valse verklaringen af te leggen en zijn geldig internationaal paspoort achter te houden. Gezien de uiteenzetting in zijn verzoekschrift aan de RvS dezelfde feiten aanhaalde als in zijn asielrelaas en ook dit verzoekschrift op zijn valse identiteit werd opgesteld kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene ter goeder trouw dit beroep bij de RvS heeft ingeleid. Daarenboven heeft het door nalatigheid van de betrokkene tot 2006 geduurd vooraleer dit beroep door de RvS op de rol kon worden gezet.”

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf, die verzoeker heeft ingediend op 10 oktober 2009 blijkt dat hij het volgende vermeldde: *“wegens een administratieve onachtzaamheid van mijn raadsman en mijn eigen onwetendheid, zou het duren tot april 2006 (26/04/2006) vooraleer mijn beroep tot vernietiging en schorsing van deze beslissing werd ingeschreven op de rol bij de Raad van State”.*

Nu verzoeker in zijn aanvraag zelf aangaf dat de inschrijving op de rol in 2006 aan zijn eigen nalatigheid en dat van zijn raadsman lag, en dit vervolgens ook zo in de bestreden beslissing wordt vermeld, kan verzoeker niet aannemelijk maken dat in de bestreden beslissing wordt nagelaten te verduidelijken welke fout verzoeker in dit verband zou hebben begaan. In de bestreden beslissing wordt gesteund op elementen van de aanvraag van verzoeker.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de stukken van het dossier blijkt dat het beroep van verzoeker bij de Raad van State werd ontvangen in 2002, dat er door de Raad van State bijkomende stukken werden opgevraagd en dat de Raad van State deze stukken pas ontvangen heeft in 2006. Omdat er toen nog geen termijn was voorgeschreven waarbinnen deze stukken dienden te worden opgestuurd, werd de zaak alsnog op de rol gezet na ontvangst van deze stukken in 2006. Deze gang van zaken zoals die blijkt uit het dossier, strookt met wat verzoeker heeft aangegeven in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 10 oktober 2009, namelijk dat door een administratieve onachtzaamheid van zijn raadsman en zijn eigen onwetendheid, het tot april 2006 duurde vooraleer zijn beroep bij de Raad van State werd ingeschreven op de rol.

2.1.3.7. Verzoeker voert aan dat hij zich geen andere nationaliteit heeft aangemeten teneinde de regularisatie van zijn verblijf te verkrijgen op basis van een lange asielprocedure. De duur van deze procedure was te wijten aan het feit dat de asielinstanties op dat moment overstelpt werden met aanvragen, zodat niet kan worden aangenomen dat zijn asielprocedure sneller was verlopen inzien hij zijn ware identiteit had gebruikt.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker niet ontkent dat hij voor zijn asielprocedure gebruik gemaakt heeft van een valse identiteit.

In de bestreden beslissing wordt over de duur van zijn asielprocedure het volgende gesteld:

“Ook de lange asielprocedure en duur van het beroep bij de RvS komt te vervallen. De asielaanvraag was leugenachtig gezien hem in Madrid een paspoort werd afgeleverd op het moment dat hij volgens zijn asielrelaas nog in India verbleef. De duur van de asielprocedure heeft hij dus zelf in stand gehouden door valse verklaringen af te leggen en zijn geldig internationaal paspoort achter te houden. Gezien de uiteenzetting in zijn verzoekschrift aan de RvS dezelfde feiten aanhaalde als in zijn asielrelaas en ook dit verzoekschrift op zijn valse identiteit werd opgesteld kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene ter goeder trouw dit beroep bij de RvS heeft ingeleid. Daarenboven heeft het door nalatigheid van de betrokkene tot 2006 geduurd vooraleer dit beroep door de RvS op de rol kon worden gezet. Het is duidelijk dat de betrokkene zelf schuld heeft aan de lange duur van zijn administratieve procedures doordat hij gebruik gemaakt heeft van valse verklaringen (asielrelaas), valse identiteitsgegevens en het achterhouden van documenten (geldig internationaal paspoort).”

In de bestreden beslissing wordt niet gesteld dat verzoeker zich een andere nationaliteit heeft aangemeten teneinde een regularisatie van verblijf te bekomen op basis van een lange asielprocedure. De opmerking van verzoeker in dit verband toont geen schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Waar in de bestreden beslissing wordt overwogen dat *“De duur van de asielpprocedure heeft hij dus zelf in stand gehouden door valse verklaringen af te leggen en zijn geldig internationaal paspoort achter te houden”* kan de verwerende partij wel gevolgd worden, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert. Was op dat moment immers geweten dat verzoeker in het bezit was van een Indiaas nationaal paspoort, afgeleverd te Spanje op een moment waarop verzoeker beweerde in India te verblijven, dan was verzoekers asielaanvraag mogelijk sneller afgewezen. Alleszins, verzoeker toont met zijn verwijzing naar het feit dat de Belgische asielinstanties op dat moment overspoeld werden door asielaanvragen niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding.

Verder wordt in er de bestreden beslissing vooral gewezen op de lange duur van de beroepsprocedure bij de Raad van State, die door verzoeker werd veroorzaakt. Dit motief is correct, zoals blijkt uit de bespreking onder punt 2.1.3.6. van dit arrest.

2.1.3.8. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen en er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Zoals hierboven reeds werd overwogen, kan ook de schending van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel niet worden aangenomen en wordt de schending van de rechten van de verdediging en de hoorplicht niet dienstig aangevoerd.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950).

Dat dient te worden vastgesteld dat verzoeker sinds 2000 in België verblijft.

Dat daarnaast dient opgemerkt te worden dat verzoeker in de Belgische samenleving geïntegreerd is en over een vast inkomen uit tewerkstelling beschikt.

Dit zijn feiten welke verweerder niet zomaar kan wegfilteren.

Dat het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) een aantasting vormt van het recht op een menswaardig bestaan en het recht op de bescherming van het gezins- en privé-leven, Dat er geenszins sprake is van schending van de openbare orde nu verzoeker zelf spontaan en ter goeder trouw zijn Indisch paspoort heeft neergelegd.

Dat het verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten, welke een breuk veronderstelt van de diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden welke verzoeker heeft geweven in België sedert zijn aankomst, een maatregel uitmaakt die buiten verhouding staat met het nagestreefde legitieme doel en derhalve strijdig is met het art. 8 E.V.R.M.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekende partij geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van het recht op een privé- en gezinsleven in de zin van dit artikel. Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. De verwerende partij laat gelden dat artikel 8.2 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in artikel 8.1. vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

De verwerende partij wijst erop dat verzoeker valse en misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn

correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Teneinde na te gaan of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de

staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu wijst verzoeker op zijn integratie in de Belgische samenleving sinds 2000, op zijn inkomen uit tewerkstelling en op zijn sociale en affectieve banden.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt van sociale en affectieve banden. Van zijn tewerkstelling brengt hij enkel bewijzen voor van april 2010 tot september 2010, dus van na zijn regularisatie waarvan inmiddels vaststaat dat hij ze op frauduleuze wijze heeft verkregen.

De Raad dient vast te stellen dat verzoeker geen begin van bewijs voorlegt van het bestaan van een privé-leven in België. Uit de stukken van het dossier en uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat verzoeker het centrum van zijn belangen in Spanje heeft, omdat hij daar een verblijfsrecht heeft en omdat zijn paspoort door de Indiase ambassade in Spanje werd afgeleverd. Verzoeker ontkent deze feitelijke gegevens niet.

Gelet op verzoekers nauwe band met Spanje, komt het de Raad niet aannemelijk voor dat er sprake is van een privéleven van verzoeker in België.

Volledigheidshalve gaat de Raad toch na of er sprake is van een inmenging in het privéleven van verzoeker in België en wordt het tweede lid van artikel 8 van het EVRM onderzocht.

Zoals reeds gesteld is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de mening is toegedaan dat verzoeker het centrum van zijn belangen niet in België maar in Spanje heeft. Er worden hiervoor feitelijke elementen opgesomd die verzoeker niet betwist en die steun vinden in het dossier. De verwerende partij diende bijgevolg in dit verband niet meer verder te motiveren in de bestreden beslissing.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de

openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoeker heeft gebruik gemaakt van valse of misleidende informatie of fraude die van doorslaggevend belang was bij het verkrijgen van zijn verblijfsmachtiging. Verzoeker betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn vermeend privéleven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Verzoeker beschikt over een verblijfsrecht in Spanje en de Raad herhaalt dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat hij zijn privéleven niet zou kunnen verderzetten in Spanje

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het privéleven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET